

Versek egy régi füzetből, 1958

Nyár

Lágy kerek táj. Mint meztelen nők,
sütkéreznek a dombok itt.
Puha combokat, feszes emlőt
idéznek telt vonalaik.
Mindent magához idomít;
nézd csak, ott azt a fiatal lányt
kerek fűzkosárral a karján –
belőle is e táj vakít!

Hanyatt feküdtem fönn a dombon.
Szívem alatt susog a fű.
Egy felhőn elúszott a gondom,
s most minden olyan egyszerű.
Körülcsobog a kék derű.
Páncélhátú, piros bogárka
mászik ujjaim ágbogára
s elszáll... örökre ő se hű.

Ragyog a végtelen szabadság.
Recézett szárnyú csönd lebeg.
Az égi legelőt matatják
kis bámész birka-fellegek.
Friss szél suhog a domb felett.
A délután nagy, lusta ökre
hús patakból szürcsöl vizet
s csapkod farkával bögölyökre.

Játszom: lehunyom a szemem,
s kékes-lila káprázatok
próbálják hitetni velem,
hogy nem létezem, nem vagyok.
S ekkor betódul fülelem
át mégis a külső világ:
a levegőbe hirtelen
kapavasak csengése vág.

Fölnézek. Túl a patakparton
lányok hajlongnak, mint a nád.
Sós veríték gyöngyöz az arcon.
Fájlalja mind a derekát.
Egyikük, látom, most megállt
s tünődöm: köztük van-e vajon
a leendő kis ifjú asszony,
ki nekem szánja majd magát?

Szamotrakéi Niké torzójához Rilke-imitáció

Hogy ne lássuk fenséges arcodat,
megcsonkított a romboló idő.
Ám így is örök ez a mozdulat,
e roppant szárnyalás, az ívelő

tartásba oldott duzzadó erő,
örvény-kavaró fényes indulat,
s e tökéletes formák szédítő
varázsa minden korban elragad,

példázva, hogy a súlyos, holt anyag
tud élni és lebegni könnyedén,
ha mesterére bukkan hirtelen,

ki lelket adni néki nem hanyag;
s hogy fönt, az Öröklét fedélzetén
némán is elkiáltja: Győzelem!